

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžk/42/2019
Identifikačné číslo spisu: 1016201268
Dátum vydania rozhodnutia: 12.02.2020
Meno a priezvisko: Mgr. Viliam Pohančeník
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1016201268.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Mgr. Viliama Pohančeníka (sudca spravodajca) a sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: Bc. E. B., nar. XX.XX.XXXX, O., zastúpená: Petruška & partners s.r.o., Kupecká 18, Nitra, v mene ktorej koná JUDr. Svorad Petruška, advokát a konateľ, proti žalovanej: Slovenská komora sestier a pôrodných asistentiek, Amurská 71, Bratislava, zastúpená: Mgr. Ivana Závacká, advokátka, Havlíčkova 11/A, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 201603007, reg. č. 06528 zo dňa 09.05.2016, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/157/2016-59 zo dňa 30.05.2019, takto

rozhodol:

Kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

1. Žalovaná ako prvostupňový orgán vydala dňa 29.03.2016 rozhodnutie č. 201603007 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým uložila žalobkyňi povinnosť doplniť si vedomosti sústavného vzdelávania v rozsahu 35 kreditov prostredníctvom účasti na aktivitách sústavného vzdelávania, publikačnou, pedagogickou, prednáškovou činnosťou, riešením autodidaktického testu alebo vedeckovýskumnou činnosťou. Na splnenie povinnosti určila lehotu do 31.05.2016. Prvostupňové rozhodnutie odôvodnila povinnosťou zdravotníckeho pracovníka sústavne sa vzdelávať a tým, že žalobkyňa dňa 30.11.2015 absolvovala hodnotenie s výsledkom „nesplnil/nesplnila“, pri ktorom jej bola uložená povinnosť doplniť si vedomosti v lehote do 29.02.2016, ktorú nesplnila. Žalobkyňa dňa 15.04.2016 podala odvolanie, ktoré žalovaná rozhodnutím č. 201603007, reg. č. 06528 zo dňa 09.05.2016 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“) zamietla a prvostupňové rozhodnutie potvrdila s odôvodnením, že žalobkyňa v priebehu 5 ročného hodnotiaceho cyklu nepožiadala o dočasné pozastavenie ani o zrušenie registrácie a doba prerušenia odborných činností u nej nepresiahla 4 roky,

kedy by bolo vytvorené nové hodnotiace obdobie. Odkazujúc na relevantné ustanovenia zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len „zákon č. 578/2004 Z. z.“) a vyhlášky Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky č. 366/2005 Z. z. o kritériách a spôsobe hodnotenia sústavného vzdelávania zdravotníckych pracovníkov (ďalej aj len „vyhláška č. 366/2005 Z. z.“) potvrdila prvostupňové rozhodnutie.

II.

2. Žalobkyňa podala proti napadnutému rozhodnutiu správnu žalobu, o ktorej rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 6S/157/2016-59 zo dňa 30.05.2019 tak, že napadnuté rozhodnutie zrušil, vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie a žalobkyni priznal voči žalovanej právo na náhradu trov konania.

3. Žalobkyňa namietala nezákonnosť postupu a rozhodnutí žalovanej argumentujúc, že v priebehu hodnotenia jej bolo zo strany hodnotiacej tvrdené, že si nemusí dopĺňať vzdelanie v rozsahu 35 kreditov, nakoľko žalovaná nebude z hodnotenia vyvodzovať následky, že žalovaná jej uložila kratšiu lehotu na odstránenie nedostatkov, ako ukladá zákon č. 578/2004 Z. z. v § 42 ods. 8, pričom na takéto skrátenie nemá právomoc a, že informovala žalovanú o odchode na materskú dovolenku oznámením zo dňa 27.03.2012, v dôsledku čoho jej mala žalovaná dočasne pozastaviť registráciu, nakoľko má povinnosť viesť a aktualizovať register podľa údajov oznamovaných zdravotníckymi pracovníkmi. Žalovaná v replike poukázala na verejný záujem, ktorým je zabezpečenie kvality zdravotnej starostlivosti odvíjajúcej sa aj od vzdelania zdravotníckeho pracovníka a uviedla, že žalobkyňa porušila zákonnú povinnosť zdravotného pracovníka sústavne sa vzdelávať. Spochybnila argument, že by oznámením o nástupe na materskú dovolenku malo dôjsť k zániku povinnosti sústavne sa vzdelávať, s poukazom na relevantné ustanovenia vyhlášky č. 366/2005 Z. z., podľa ktorých sa do cyklu pravidelného 5 ročného hodnotiaceho obdobia nezapočítava doba prerušenia odborných činností napr. z dôvodu materskej dovolenky, ak toto presiahne 4 roky. Pri dočasnom pozastavení registrácie je potrebná žiadosť, nakoľko nástup na materskú dovolenku sa nespája s automatickým pozastavením registrácie a preto oznámenie nie je dostatočné. K lehote uviedla, že stanovenie jej dĺžky je v jej rozhodovacej kompetencii, pričom má ísť o primeranú lehotu, ktorá má uplynúť najneskôr do 6 mesiacov. Žalobkyňa sa v duplike pridrжала svojej argumentácie.

4. V odôvodnení rozsudku krajský súd správne citoval § 42 ods. 1, 2, 5, 8 a 9, § 63 ods. 5 a 8 a § 63a zákona č. 578/2004 Z. z. a konštatoval, že zo znenia § 42 zákona č. 578/2004 Z. z. vyplýva, že v danom prípade, ak bol výsledok hodnotenia „nesplnila“, žalovaná mala povinnosť v hodnotení uložiť žalobkyni lehotu na odstránenie zistených nedostatkov v dĺžke 6 mesiacov. V hodnotení zo dňa 30.11.2015 však bola žalobkyni poskytnutá lehotu len 3 mesiace. Poukazujúc na relevantné ustanovenia zákona č. 578/2004 Z. z. konštatoval, že až v momente, kedy zdravotnícky pracovník po uplynutí 6 mesiacov neprekáže odstránenie nedostatkov, môže žalovaná pristúpiť k vydaniu rozhodnutia, ktorého predmetom je uloženie povinnosti pre zdravotníckeho pracovníka, aby doplnil chýbajúce kredity, avšak žalovaná vydala rozhodnutie už po uplynutí 3 mesiacov. Ostatné námietky žalobkyne odmietol ako neopodstatnené.

III.

5. Proti rozsudku krajského súdu podala žalovaná (sťažovateľka) kasačnú sťažnosť navrhujúc, aby kasačný súd zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6. Namietala najmä interpretáciu § 42 ods. 8 zákona č. 578/2004 Z. z., v zmysle ktorej krajský súd konštatoval, že mala povinnosť poskytnúť žalobkyni v hodnotení lehotu na odstránenie nedostatkov v dĺžke 6 mesiacov, pričom toto právne posúdenie považuje za formálnu aplikáciu príslušnej normy na jej postup predchádzajúci vydaniu rozhodnutia, čo popiera účel, rozsah a obsah dotknutej normy. Poukázala na povinnosť zdravotníckeho pracovníka sústavne sa vzdelávať a na nevyhnutnosť zabezpečenia kvality zdravotnej starostlivosti. Hmotnoprávny predpis, ktorým je zákon č. 578/2004 Z.

z., podľa žalovanej obsahuje len stručnú úpravu všeobecných pravidiel, podľa ktorých majú príslušné komory postupovať aby správne vyhodnotili povinnosť príslušného zdravotníckeho pracovníka - sústavne sa vzdelávať. Uviedla, že všeobecný charakter dotknutého ustanovenia má reflektovať inter alia skutočnosť, že stavovské organizácie nie sú napojené na verejný rozpočet a pri výkone verejnej správy sú odkázané na svoje vlastné zdroje aj z hľadiska ich personálnych možností, z čoho je zrejmé, že pokiaľ určitá stavovská organizácia registruje viac ako 60 000 zdravotníckych pracovníkov, nie je objektívne možné, aby určitú osobu hodnotila hneď nasledujúci deň po skončení 5 ročného hodnotiaceho cyklu. Ustanovenie teda vo všeobecnosti má byť vykladané flexibilne, nakoľko prílišná rigidnosť by mohla v praxi spôsobovať nemožnosť reálneho výkonu verejnej moci. Namietala, že ani zákon č. 578/2004 Z. z., ani vyhláška č. 366/2005 Z. z., neurčujú pevné začiatky plynutia lehôt, pričom pokiaľ by bolo potrebné osvojiť si záver krajského súdu, je žiaduce, aby bol určený moment začiatku plynutia lehoty. Poukazuje na nejasnosť charakteru lehoty a teda, či ide o objektívnu alebo subjektívnu lehotu. Pri vnímaní lehoty ako objektívnej poukázala na skutočnosť, že by začala plynúť deň po skončení hodnotiaceho cyklu, v čoho dôsledku by uplynula 26.02.2016 a teda prvostupňové rozhodnutie by bolo vydané až mesiac po uplynutí lehoty. Ak zákonná úprava jasne neustanovuje lehotu, dokedy má byť vykonané hodnotenie, nepovažuje 6 mesačnú lehotu za fixnú dodatočnú lehotu od hodnotenia, ktorá má byť dotknutej osobe garantovaná zákonom, ale za hornú hranicu lehoty na odstránenie nedostatkov. Opätovne namietala zneužitie práva žalobkyňou podaním žaloby.

IV.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 11 písm. g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok) (ďalej aj len „S.s.p.“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu bez nariadenia pojednávania v súlade s § 455 S.s.p. a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovanej (sťažovateľky) nie je dôvodná.

8. Po preskúmaní spisového materiálu vrátane obsahu kasačnej sťažnosti je kľúčovou otázkou interpretácia dotknutej časti ustanovenia § 42 zákona č. 578/2004 Z. z. upravujúceho lehotu na odstránenie nedostatkov, ktorá má byť uvedená v hodnotení sústavného vzdelávania zdravotníckeho pracovníka.

9. Kasačný súd úvodom pripomína, že úlohou súdu v správnom súdnictve pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj procesnoprávnymi predpismi.

10. Samotná zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou jeho postupu. Z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 327/2018 zo dňa 19.09.2018) je zrejmé, že na nezákonnosti nemožno stavať zákonnosť a teda v prípade, ak postup predchádzajúci vydaniu určitého rozhodnutia trpí takou vadou, v dôsledku ktorej sa stáva nesprávny alebo nezákonný, nemožno rozhodnutie, ktoré je výsledkom takéhoto postupu, považovať za zákonné. Nesprávna interpretácia určitej právnej normy zo strany oprávneného orgánu môže byť spätá s jej nesprávnou aplikáciou, následkom ktorej môže byť spôsobenie ujmy na subjektívnych právach účastníka konania.

11. Poukazujúc na všeobecné východiská vyplývajúce z judikatúry Ústavného súdu SR (napr. nález PL. ÚS 22/06 zo dňa 01.10.2008), ak zákonodarca zverí určitému orgánu právomoc rozhodovať v konkrétnych prípadoch o právach a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb, musí, vychádzajúc z tzv. legálnej licencie, zákonom upraviť rozsah a spôsob výkonu zverenej právomoci rešpektujúc právnu istotu dotknutých subjektov právnych vzťahov spočívajúcu v ich spôsobilosti predvídať postup a konanie príslušných orgánov vo vzťahu k svojmu právnemu postaveniu, vrátane možností a spôsobu uplatnenia vlastných práv v takomto konaní.

12. Sústavné vzdelávanie je v zmysle zákona č. 578/2004 Z. z. priebežným obnovovaním, prehlbovaním a udržiavaním získanej odbornej spôsobilosti v súlade s rozvojom príslušných odborov po celý čas výkonu zdravotníckeho povolania. Hodnotenie sústavného vzdelávania vykonáva komora príslušná na vedenie registra, pričom zákon č. 578/2004 Z. z. ustanovuje okrem hmotnoprávných predpokladov aj kritériá pre procesný postup a v podrobnostiach odkazuje na vyhlášku č. 74/2019 Z. z., ktorou sa zrušila a nahradila pôvodná vyhláška č. 366/2005 Z. z. V § 42 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z. je zakotvená povinnosť zdravotníckeho pracovníka sústavne sa vzdelávať. V zmysle § 42 ods. 7 zákona č. 578/2004 Z. z. príslušná komora zasiela výsledok hodnotenia o. i. dotknutému zdravotníckemu pracovníkovi v písomnej forme najneskôr do 3 mesiacov od vykonania hodnotenia. Ak je výsledné hodnotenie sústavného vzdelávania zdravotníckeho pracovníka „nesplnil“, príslušná komora v zmysle § 42 ods. 8 citovaného zákona v hodnotení uloží zdravotníckemu pracovníkovi, aby najneskôr do 6 mesiacov odstránil zistené nedostatky. Podľa odseku 9 citovaného ustanovenia, ak zdravotnícky pracovník v lehote podľa odseku 8 (t. j. najneskôr do 6 mesiacov) neodstráni zistené nedostatky, komora rozhodne o doplnení vedomostí sústavného vzdelávania, ktoré zodpovedá chýbajúcemu počtu kreditov, pričom v tomto rozhodnutí určí rozsah, spôsob a lehotu na doplnenie vedomostí.

13. Žalovaná namietala najmä interpretačné závery, ktoré si osvojil krajský súd pri § 42 ods. 8 zákona č. 578/2004 Z. z., v zmysle ktorých bola povinná v hodnotení žalobkyni poskytnúť lehotu na doplnenie chýbajúcich vedomostí v dĺžke 6 mesiacov. Kasačný súd sa stotožňuje s interpretáciou krajského súdu v tom zmysle, že už len zo znenia normatívneho textu dotknutého ustanovenia pomerne zreteľne vyplýva, že uvedená lehota v dĺžke 6 mesiacov je fixná a príslušná komora, ktorá v konkrétnom prípade vykonáva hodnotenie, nie je oprávnená túto lehotu skracovať, nakoľko z normatívneho textu nevyplýva, že by bolo pri aplikácii dotknutého ustanovenia možné aplikovať diskrečnú právomoc vo vzťahu k určeniu inej dĺžky lehoty.

14. V právnej teórii, ale aj praxi možno rozlišovať výklad v závislosti od subjektu, ktorý ho podáva (t. j. autentický, legálny, interný či doktrinálny), od metódy, ktorá je pri jeho realizácii využívaná (t. j. historický, gramatický, systematický, či teleologický), alebo v závislosti od jeho rozsahu (t. j. doslovný, reštriktívny, či extenzívny). Pri prihliadnutí na kritérium subjektu je potrebné ozrejmiť, že jedine legálny výklad disponuje aj reálnou právnou záväznosťou, čo však neznamená, že pokiaľ by výklad podával iný subjekt a teda išlo by napr. o autentický, či doktrinálny výklad, tento by nemohol byť taktiež rešpektovaný alebo, že by si ho aj samotný subjekt, ktorý podáva legálny výklad, nemohol osvojiť. Vo vzťahu ku kritériu výkladu, ktoré diferencuje výklady podľa metód, treba ozrejmiť, že všetky druhy výkladov majú takpovediac rovnaké postavenie a teda žiaden nemá vyslovene prednosť pred ostatnými, hoci z praxe je zrejmé, že vo väčšine prípadov sa preferuje výklad teleologický, prípadne kombinácia viacerých. V prípade § 42 ods. 8 zákona č. 578/2004 Z. z. je z pohľadu kasačného súdu potrebné nazerať na dotknutý normatívny text prostredníctvom viacerých druhov výkladu a to za účelom poskytnutia náležitej, riadne odôvodnenej interpretácie.

15. Pri nahliadaní na normatívny text prostredníctvom gramatického resp. jazykového výkladu je potrebné sa sústrediť na časť ustanovenia, ktorá obsahuje vyjadrenie lehoty, pričom táto znie v hodnotení uloží zdravotníckemu pracovníkovi, aby najneskôr do šiestich mesiacov odstránil zistené nedostatky. Aj bez toho, aby kasačný súd posudzoval detailne jednotlivé slová z hľadiska filozofických a gramatických pravidiel, je v zásade jednoznačné, že zmyslom textu je, aby príslušná komora v hodnotení, v ktorom stanovuje povinnosť zdravotníckemu pracovníkovi, determinovala lehotu jej splnenia uvedením slovného spojenia „najneskôr do 6 mesiacov“. Uvedené na druhej strane nevyklučuje oprávnenie dotknutého zdravotníckeho pracovníka, aby povinnosť splnil skôr, čo je vyjadrené slovom „najneskôr“, avšak v zmysle dotknutého ustanovenia mu má byť poskytnutá zákonná lehota 6 mesiacov. S ohľadom na historický výklad, ktorý vychádza z cieľa ustanovenia, ktorý bol sledovaný jeho vydaním a spoločenských podmienok, za ktorých bolo ustanovenie vydané, v spojení s teleologickým výkladom ozrejmuje účel, ktorý možno doplniť výkladom autentickým, teda výkladom poskytnutým zákonodarcom v dôvodovej správe, možno len potvrdiť vyššie uvedenú interpretáciu. V bode 29 dôvodovej správy osobitnej časti k zákonu č. 133/2010 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č.

578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a prostredníctvom ktorého bolo do normatívneho textu zavedené explicitné vyjadrenie tejto lehoty, zákonodarca jasne ozrejmil, že z požiadaviek praxe vyplynula absencia úpravy lehoty na odstránenie zistených nedostatkov v prípade, že má zdravotnícky pracovník hodnotenie nesplnil. V súvislosti s uvedeným sa určuje lehota 6 mesiacov na odstránenie zistených nedostatkov. Úmyslom zákonodarcu bolo zavedenie presne určenej - fixnej lehoty na odstránenie nedostatkov. A v tejto súvislosti pri určení konkrétnej dĺžky lehoty nepochybne prihliadal aj na verejný záujem spočívajúci v zabezpečení kvality poskytovania zdravotnej starostlivosti odborne spôsobilými pracovníkmi. Per analogiam iuris možno nahliadnuť na slovné vyjadrenie diskrečnej právomoci vo vzťahu k určení lehôt, pokiaľ je stanovená minimálna, či maximálna hranica lehoty, aj do iných právnych predpisov. Pokiaľ by mala byť lehota 6 mesiacov v dotknutom ustanovení len určením maxima, pričom jej presné stanovenie by bolo ponechané na diskrečnú právomoc príslušnej komory, normatívny text by musel byť formulovaný odlišným spôsobom, ako je tomu napríklad v prípade § 250 ods. 2 S.s.p., podľa ktorého vo výroku uznesenia (...) správny súd uvedie (...), uloženie povinnosť a primeranú lehotu na jej splnenie, nie však dlhšiu ako tri mesiace; (...), alebo v prípade § 11 ods. 5 zákona č. 39/2013 Z. z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého ak je žiadosť úplná a je zistený okruh účastníkov konania, dotknutých orgánov a cudzích dotknutých orgánov, inšpekcia bezodkladne písomne upovedomí (...) a určí účastníkom konania a dotknutým orgánom primeranú lehotu na vyjadrenie, ktorá nesmie byť kratšia ako 30 dní; (...). Pokiaľ by teda bolo úmyslom zákonodarcu priznať príslušnej komisii oprávnenie rozhodnúť o dĺžke lehoty a určil by „len“ maximálnu hranicu lehoty, vyjadril by uvedené z hľadiska dikcie odlišným, avšak zaužívaným spôsobom tak, ako je uvedené vyššie. V súvislosti s úmyslom zákonodarcu poskytnúť príslušnej komore diskrečnú právomoc vo vzťahu k určení lehoty možno poukázať na § 42 ods. 9 zákona č. 578/2004 Z. z., kde sa v normatívnom texte tento úmysel jasne odzrkadľuje a formulácia je nasledovná - v rozhodnutí o doplnení vedomostí sústavného vzdelávania komora (...) určí (...) a lehotu na doplnenie vedomostí (...). Na účely zreteľnejšieho odôvodnenia vyššie uvedeného interpretačného záveru je potrebné text dotknutej časti ustanovenia vnímať vo vzájomnej súvislosti aj s ostatnými časťami (resp. odsekmi) a teda pristupovať k normatívne textu prostredníctvom systematického výkladu. Podľa § 42 ods. 9 (t. j. odsek nasledujúci po dotknutej časti ustanovenia), ak zdravotnícky pracovník v lehote podľa odseku 8 neodstráni zistené nedostatky, komora príslušná na vedenie registra rozhodne o doplnení vedomostí sústavného vzdelávania (...). Dikcia citovaného odseku len podporuje interpretáciu spočívajúcu v tom, že zákonodarca jasne stanovil fixnú lehotu 6 mesiacov, inak by v záujme presnosti normatívneho textu nepochybne zvolil odlišnú, zaužívanú formuláciu „v lehote určenej komorou“ (napr. § 58 ods. 3 S.s.p.).

16. Vo vzťahu k námietke absencie explicitného vyjadrenia začiatku plynutia 6 mesačnej lehoty na odstránenie nedostatkov sa kasačný súd prikláňa k názoru krajského súdu s poukazom na skutočnosť, že pokiaľ má byť určená v hodnotení, ktoré je príslušná komora povinná vyhotoviť písomne a zaslať dotknutému zdravotníckemu pracovníkovi, tak je zrejme, že pre začiatok jej plynutia je rozhodujúci moment, kedy sa má adresát možnosť oboznámiť s týmto hodnotením, pričom najspôhlivejším je moment doručenia, čo logicky vyplýva aj zo skutočnosti, že zákon č. 578/2004 Z. z. neustanovuje povinnosť fyzickej prítomnosti dotknutého zdravotníckeho pracovníka na hodnotení. Pokiaľ by bol pripustený výklad, v zmysle ktorého by lehota bola objektívnou a začínala by plynúť deň po skončení hodnotiaceho obdobia tak, ako v kasačnej sťažnosti naznačila žalovaná, bolo by potrebné aby v záujme právnej istoty zákon č. 578/2004 Z. z. ustanovoval povinnosť príslušnej komory vykonať hodnotenie presne v deň nasledujúci po skončení hodnotiaceho obdobia (čo by však v praxi nebolo možné, ako vyplýva aj z obsahu kasačnej sťažnosti), keďže až v hodnotení príslušná komora určuje 6 mesačnú lehotu na odstránenie nedostatkov. V opačnom prípade by sa takýto výklad dotknutej právnej úpravy priečil logike a narušal by jej koherentnosť.

17. V zmysle § 42 ods. 9 zákona č. 578/2004 Z. z., ak zdravotnícky pracovník s hodnotením „nesplnil“ v lehote 6 mesiacov neodstráni zistené nedostatky, príslušná komora vydá rozhodnutie, ktorým uloží povinnosť doplnenia vedomostí, pričom v tomto určí rozsah, spôsob a lehotu. Nakoľko žalovaná už v

hodnotení poskytla žalobkyni kratšiu lehotu v dĺžke 3 mesiacov, tak aj predmetné rozhodnutie podľa § 42 ods. 9 citovaného zákona bolo vydané predčasne, čo má za následok, že došlo k nezákonnému postupu, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia a to z dôvodu nedodržania zákonných lehôt. Okrem uvedeného má predčasnosť vydania rozhodnutia za následok spochybnenie toho, či si správny orgán zadovážil dostatok skutkových podkladov pre rozhodnutie a či vychádzal zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu vo veci. Stotožňujúc sa so závermi krajského súdu, uvedeným nezákonným postupom žalovanej a s tým spojeným vydaním nezákonných rozhodnutí vznikla ujma na subjektívnych právach žalobkyne a skutočnosť, že využila zákonom garantovanú možnosť - domáhať sa súdnej ochrany jej subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy, nemožno vyhodnotiť ako zneužívanie práva.

18. Z uvedených dôvodov dospel kasačný súd k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju podľa § 461 S.s.p. zamietol. Vec sa vracia žalovanej do odvolacieho konania, v ktorom opätovne rozhodne o odvolaní žalobkyne proti prvostupňovému rozhodnutiu prihliadajúc na ustanovenia vyhlášky č. 74/2019 Z. z.

19. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľke, ktorá v tomto konaní nemala úspech, ich náhradu podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 S.s.p. nepriznal a žalobkyni ich náhradu nepriznal z dôvodu, že jej v kasačnom konaní nevznikli.

20. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.